

[Pürschel.]

udvide Højesteretsdommernes Antal med to, saa vilde dette jo ikke være uoverkommeligt.

Det er videre sagt, at en offentlig Votering af Højesteret vilde udsætte Dommerne for Angreb i Pressen og paa anden Maade. Jeg tror ikke derpaa. I Norge kender man, efter hvad der er sagt mig, ikke til Angreb af den Art, og herhjemme fra mindes jeg heller ikke noget Tilfælde af, at en Dommer paa dette Grundlag er blevet angrebet personligt. For Underrettsdommernes Vedkommende kender man jo altid den ansvarlige, og for Landsrettens Vedkommende ved man, at i hvert Fald to af de tre har stemt for Domsresultatet. Her har der altsaa været en Mulighed for Angreb, men jeg mindes, som sagt, ingen af den Art. Man har lejlighedsvis kritiseret — skønt i forholdsvis ringe Omfang — hvad Dommerne i øvrigt har foretaget sig, men selve deres Domme og disses Motiver har jeg ikke set brugt som Grundlag for personlige Angreb paa Dommerne. Den danske Presse, hvis Forhold til Retsplejen i øvrigt paa mange Punkter kan kritiseres, har paa dette Punkt vist en prisværdig Forstaaelse af den store Samfundsinteresse, der gør Dommerens Person ukrænkelig i dette Forhold.

Endelig har man udtalt Frygt for, at Dommerne, naar de med deres Navn skulde staa inde for deres Votering, vilde lade sig paavirke af Folkestemningen og lignende uvedkommende Hensyn. Der fandt i Fredags her i Folketinget et Sammenstød Sted mellem Venstres Ordfører og Justitsministeren netop paa dette Grundlag. Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Elmquist, citerede en gammel, efter mit Skøn meget uheldig, Udtalelse af Justitsministeren om Højesteretsdommen over Christen Berg, og Ministeren lod sig henrive til en Afbrydelse, som var om muligt endnu værre. Denne Afbrydelse gik ud paa, at Højesteret, hvis der havde været offentlig Votering, vilde have skammet sig ved at afsige en saadan Dom. Der er nu for saa vidt ingen Grund for de Herrer til at strides saa voldsomt, for de gaar begge ud fra den samme Forudsætning, som, hvis den er rigtig, er en afgørende Indvending mod den offentlige Votering, en i alt Fald for mig fuldkommen afgørende Indvending. De gaar begge ud fra, at Dommerne i Højesteret vil lade sig paavirke af Hensynet til den offentlige Mening til at dømme anderledes, naar de skal stemme offentligt, end de gør det nu, da de er dækkede af Anony-

miteten. Begge forudsætter, at Dommerne bevidst vil lade sig paavirke af uvedkommende Hensyn. Ja, de Herrer ryster begge paa Hovedet, men det vil sikkert falde dem vanskeligt at overbevise deres Tilhørere om, at de kan naa deres Resultat uden denne Forudsætning.

Med hvilken Styrke kan Venstres Ordfører vende sig mod urigtige Nævningekendelser, naar han forudsætter, at vore fineste og dygtigste, i Objektiviseringsens Kunst mest trænede Dommere vil lade sig paavirke af Folkets Røst, og med hvilken Styrke vil den højtærede Justitsminister kunne gaa ind for offentlig Votering, naar han mener, at Dommerne vil bøje sig for en øjeblikkelig Folkestemning, at de med andre Ord vil svaje som Siv for Vinden? det er jo kun ud fra den Forudsætning, at Udtalelsen om, at de vilde have skammet sig ved at afsige Dommen, er forstaaelig. Nu mener den højtærede Minister ganske vist, at Folkestemningen i den givne Situation vilde have virket rigtigt o: stemmende med hans politiske Opfattelse, men dette er jo ingen Garanti for, at den samme Paavirkning ikke en anden Gang vil gaa i den „gale“ Retning.

Mit Standpunkt er et andet, som jeg finder, at enhver, der overhovedet vil hævde, at Domstolens Afgørelser har Krav paa Tillid, maa stille sig paa: Jeg tror ikke, Dommerne er Overmennesker, der er upaavirkede af den Tid, de lever i, lykkeligvis ikke er det, og jeg tror derfor heller ikke, man kan se bort fra den Mulighed, at der ubevidst trods al Øvelse i Objektivisering og trods al god Villie, kan foregaa en Indflydelse af personlig Indstilling overfor Tidens Rørelser. Jeg tror ganske vist ikke meget derpaa efter den gennem et Liv fortsatte Opøven i Objektivisering, som Dommerne har. Men at tro om Dommerne, at de, dækkede af Anonymiteten, vil søge at ramme en Mand paa en Maade, de vilde skamme sig over, hvis de skulde lægge Navn til, er en Opfattelse, der sætter Landets Dommerstand saa lavt, at det forfærder mig at møde den hos Landets Justitsminister, der tilmed selv har været Dommer, en Opfattelse af den Art, at den, fremsat om den nuværende Højesteret, vilde være værdig til et Injuriesøgsmaal, og den er kun forklarlig, naar man gaar ud fra, at vor gamle Justitsminister har siddende tilbage i sig en god Del af Provisorietidens Fanatisme, der forblinder ham, naar han ser tilbage paa den Tids Begivenheder.